

Vlaams
Parlement

vergadering **C124**
zittingsjaar 2017-2018

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 1 februari 2018

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Björn Anseeuw aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de abrupte stopzetting door de Vlaamse Zwemfederatie (VZF) en de Koninklijke Belgische Zwembond (KBZB) van de nationale selectiewerking waterpolo – 776 (2017-2018)	
VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de onduidelijke rol van de waterpolosport in de Vlaamse Zwemfederatie (VZF) en de Koninklijke Belgische Zwembond (KBZB) – 795 (2017-2018)	3
VRAAG OM UITLEG van Lode Ceyssens aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het onderhoud van mountainbike- en ruiternetwerken – 886 (2017-2018)	
VRAAG OM UITLEG van Marius Meremans aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het onderhoud van mountainbike- en ruiterroutes sinds de overdracht van provinciale bevoegdheden – 917 (2017-2018)	11
VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de toekomst van de circuits voor de rallysport en inzonderheid het circuit Duivelsberg in Maasmechelen – 958 (2017-2018)	16

VRAAG OM UITLEG van Björn Anseeuw aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de abrupte stopzetting door de Vlaamse Zwemfederatie (VZF) en de Koninklijke Belgische Zwembond (KBZB) van de nationale selectiewerking waterpolo – 776 (2017-2018)

VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de onduidelijke rol van de waterpolosport in de Vlaamse Zwemfederatie (VZF) en de Koninklijke Belgische Zwembond (KBZB) – 795 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Joris Poschet

De voorzitter: De heer Anseeuw heeft het woord.

Björn Anseeuw (N-VA): Voorzitter, minister, in de nasleep van het verbod op gemengde waterpolocompetities vanaf U13, werd in de schoot van de Koninklijke Belgisch Zwembond (KBZB) een Directiecomité Waterpolo opgericht. Dat comité moest de Belgische waterpolowereld de kans geven om zich, met de nodige autonomie, zelf te organiseren. Meer nog, dat Directiecomité zou ook een eigen budget krijgen, waarover het vrij zou kunnen beschikken om zijn activiteiten vorm te geven.

Op 19 januari 2017, goed een jaar geleden dus, heb ik in deze commissie van het Vlaams Parlement mijn scepsis over de goede intenties van de KBZB inzake het Directiecomité al geuit. Het heeft jammer genoeg geen jaar geduurd of mijn vrees is al uitgekomen.

Vanuit het Directiecomité Waterpolo werd namelijk de vraag gesteld aan alle Belgische waterpoloclubs of mocht worden gestart met het onderzoeken van de mogelijkheid tot het oprichten van een autonome waterpolobond. De vragen die aan de clubs gesteld werden, waren of men mag onderzoeken wat de voor- en mogelijke nadelen zijn ten opzichte van vandaag, wat de implicaties op korte en lange termijn daarvan zouden zijn en wat een plan van aanpak zou kunnen inhouden. De vragen of men dat mag onderzoeken, waren voor de KBZB al voldoende om op staande voet alle financiële middelen van het Directiecomité Waterpolo met onmiddellijke ingang te bevriezen. Dat betekende onder andere dat de nieuw opgezette nationale selectiewerking in de kiem werd gesmoord.

Het Belgische en daarmee ook het Vlaamse waterpolo is sinds de oprichting van bovenvermeld Directiecomité in volle opmars. De aanstelling van voormalig Spaans bondscoach en wereldkampioen Gabriel Hernandez voor de U17 en de nationale vrouwenwaterpoloploeg zijn daar een heel mooi bewijs van. Ook de recente winst van de Vlaamse U15 op het grootste eendagstornooi ter wereld in Eindhoven tussen kerst en nieuw, toont dat er wel degelijk topkwaliteit aanwezig is in Vlaanderen. Het was een heel goed en drukbezet tornooi. Toch zijn deze hoopvolle resultaten geen garantie op een blijvend succes, dat blijkt uit de strapatsen van de KBZB.

De KBZB telt vandaag drie leden: de voorzitter Michel Louwagie, de Fédération Francophone de Belgique de Natation (FFBN) en de Vlaamse Zwemfederatie (VZF). Zoals gezegd werden onlangs alle financiële middelen voor waterpolo door de KBZB volledig bevroren. De geplande stages en trainingen van de nationale ploegen kwamen hiermee in het gedrang. De VZF heeft volmondig ingestemd met deze handelswijze van de KBZB. Dat betekent wat mij betreft dat de VZF mede verantwoordelijk is voor het afbreken van een nationale selectiewerking. Nochtans, het nieuwe decreet op de georganiseerde sportsector legt de unisportfederaties op om een totaalaanbod van competitieve tot recreatieve sportbeoefening te organiseren.

Bovendien werd in het kader van dat decreet een samenwerkingsovereenkomst gesloten tussen enerzijds uw administratie en anderzijds de Vlaamse Zwemfederatie vzw. Eerder stelde u hierover dat het niet-naleven van de daarin vastgelegde afspraken, waaronder het invullen van een aanbod van a tot z, invloed kan hebben op de toegekende subsidies aan de federatie.

U kunt vanuit uw bevoegdheid natuurlijk geen sanctie opleggen aan de Belgische zwembond. Wel is het natuurlijk zo dat wanneer de VZF een deel van haar opdracht laat uitvoeren door een andere vereniging, de VZF nog steeds haar verantwoordelijkheid en verplichtingen ter zake heeft. Minister, daarom heb ik drie vragen voor u.

Bent u van mening dat het bewust niet aanbieden van een nationale en internationale waterpolowerking, ook al zijn er voldoende kwaliteitsvolle spelers voorhanden, in strijd is met het nieuwe decreet op de georganiseerde sportsector, aangezien er geen aanbod van a tot z is? Bent u van mening dat de VZF als een van de drie leden van de KBZB hier een belangrijke verantwoordelijkheid in draagt en dat ze door haar handelswijze niet het nodige doet zoals opgelegd in het decreet en vastgelegd in de samenwerkingsovereenkomst? Overweegt u, gezien de voorgeschiedenis, sancties opdat de VZF opnieuw voorziet in een aanbod voor waterpolo van a tot z?

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): De Belgische en dus ook de Vlaamse waterpolowereld is boos, minister. Volgens Fabrice Weise, toenmalig directeur waterpolo binnen de Belgische Zwembond, wordt de sport in ons land almaar populairder, maar de bestuurders van de vaderlandse zwembond zouden daar allerminst wakker van liggen. Zowel clubs als beleidsmakers binnen het waterpolo eisen meer respect, meer financiële middelen en een betere dialoog van en met de zwemfederatie. Omdat het financiële plaatje van de bond niet transparant zou zijn, leeft bij hen zelfs het gevoel dat het zwemmen op dit moment door het waterpolo wordt gesponsord.

Zoals u weet, is het niet de eerste keer dat de Belgische Zwembond in opspraak komt. Een jaar geleden had de KBZB nog de dubieuze eer om de jaarlijkse AUWCH Award in de wacht te slepen vanwege zijn discriminerende beslissing om meisjes niet langer met jongens samen te laten spelen. Daardoor kwam het uitoefenen van hun favoriete sport plots op de helling te staan. Net als collega's Brusseel, Anseeuw en Annouri vroeg ik u toen nadrukkelijk erover te waken dat een aanbod van a tot z, zoals het Sportdecreet dat vereist, voor iedereen die waterpolo wil spelen gewaarborgd kan worden.

Goed wetende dat u vanuit uw bevoegdheid geen sancties aan de KBZB kunt opleggen, hoop ik dat u wel een antwoord kunt geven op volgende vragen. Omdat ook u geen begrip kon opbrengen voor de genomen beslissing omtrent het afschaffen van een gemengde waterpolocompetitie, gaf u aan met de VZF rond de tafel te willen gaan zitten om tot een oplossing te komen. Wat is de actuele stand van zaken qua aanbod voor jongens en meisjes die graag waterpolo willen spelen in Vlaanderen? Hebt u ook een zicht op de situatie voor België?

In uw antwoord op mijn vraag in de commissie van 19 januari vorig jaar verklaarde u dat er achter de schermen heel wat beweging was binnen de KBZB en de VZF, zoals collega Anseeuw net aanhaalde. Volgens uw informatie werd er voor het eerst een aparte waterpolocommissie binnen de KBZB opgericht, met een eigen budget en voldoende autonomie om zelf een waterpolobeleid uit te tekenen. Dit staat haaks op de verklaringen van de heer Weise, die voor een autonoom bestuur pleit dat zelf kan beschikken over de lidgelden en licentiekosten die de waterpoloclubs aan de KBZB moeten betalen. Hoe verklaart u deze tegenstrijdige informatie?

Een gebrek aan geschikte sportinfrastructuur zou een van de grootste problemen zijn waarmee de waterpolosport in ons land worstelt. Om hieraan te verhelpen,

gaf ik eerder al aan dat een beweegbare bodem, die overal tot een diepte van 1,80 meter kan worden geplaatst, een criterium voor subsidiëren van boven-lokale projecten zou kunnen zijn. Wordt er actueel al rekening gehouden met deze multidisciplinariteit? Zo neen, wilt u dit in de nabije toekomst wel doen?

Door de onduidelijke rol van de waterpolosport binnen de VZF en de KBZB klinkt de roep naar autonomie en zelfs onafhankelijkheid steeds luider. Wat zijn de gevolgen voor het waterpolo indien het niet langer onder de VZF zou ressorteren? Hoe staat u tegenover een mogelijke afscheuring van de Vlaamse Zwemfederatie door het waterpolo?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mag ik bij de aanvang van mijn antwoord nog even verwijzen naar mijn antwoord van ongeveer een jaar geleden. Toen was de aanleiding de discussie rond de gemengde competitie. Mijn standpunt toen was heel duidelijk, met name dat iedereen die waterpolo wenst te spelen, dat ook kan doen. Of het dan gaat over een gemengde competitie of een vrouwencompetitie en een mannencompetitie, maakt niet echt uit. Er moet wel een aanbod zijn dat iedereen kansen geeft. Hoe dat dan wordt georganiseerd, is niet de rol van de minister, maar van de verantwoordelijken in een federatie.

Voor mij blijft essentieel dat iedereen die het wenst, de sport kan beoefenen die hij of zij graag beoefent. Er moeten natuurlijk voldoende leden zijn, dat is altijd een voorwaarde om een dergelijke competitie te organiseren. Ook als dat niet het geval is, moet een federatie proberen om daar op een of andere manier een mouw aan te passen. Het aanbod zal dan misschien niet altijd topsport zijn, dat moeten we goed begrijpen, maar het moet toch een competitie op een redelijk niveau kunnen zijn. We moeten kunnen aanvaarden dat we niet overal en voor iedereen in elke sportdiscipline een Olympisch niveau kunnen aanbieden.

Voor mij betekent 'van a tot z' dat er sport moet kunnen worden aangeboden van recreatief tot een redelijk competitieniveau.

Ik kom tot de vragen, die in elkaars verlengde zitten, maar toch andere vragen zijn. Laten we beginnen bij de vragen van collega Moyaers.

Wat de huidige stand van zaken betreft rond het gemengd zijn, werd mij verzekerd dat er voor iedereen een aanbod is en dat meisjes en jongens die graag waterpolo willen spelen, dat vandaag ook kunnen.

Op Belgisch niveau is de situatie na verschillende onderhandelingen tussen beide vleugels opgelost door de competities op nationaal niveau te starten vanaf 16-jarige leeftijd. Dat is een antwoord op de vragen die we toen hadden. Bij de meisjes laat men afwijkingen toe om aan een volledige ploeg te geraken door jongere deelnemers of deelnemers uit verschillende clubs toe te laten. Zo krijg je een gemengde ploeg wat betreft clubs. Ook uit het beleidsplan van de VZF blijkt er voldoende aanbod te zijn voor waterpoloactiviteiten voor meisjes of gemengd.

Er is veel werk verricht door de VZF om die waterpolowerking beter en stabiel uit te bouwen. Zo heeft de VZF een eigen waterpolocommissie, die autonoom van de KBZB functioneert. Ze bieden ondertussen ook via de Vlaamse Trainersschool trainerscursussen waterpolo aan. Er wordt ook een beleid gevoerd via haar website ter promotie van waterpolo. Op die manier zie je dat er toch wel wat veranderd is ten opzichte van een jaar geleden.

Net zoals bij alle andere Vlaamse sportfederaties is het de VZF die de lidgelden en de licentiekosten van de bij haar aangesloten leden via de clubs int en niet de KBZB. Het waterpolo krijgt dus ook op Vlaams niveau een eigen budget toegewezen.

Daarnaast is er ook op Belgisch niveau een waterpolocommissie. Het is vooral op dat niveau dat de problemen die jullie beiden hebben geschetst, zich situeren. Bij de nationale koepels bestaat wel al eens de neiging om de operationele niveaus in ons land door elkaar te halen en wordt soms vergeten dat we autonoom functionerende sportfederaties hebben op het niveau van de gemeenschappen. Men rammelt dat allemaal door elkaar, daarom wil ik even duidelijk stellen hoe het in elkaar zit.

Bij navraag bij de VZF werd mij gemeld dat het niet aan de orde is om een autonoom waterpolobestuur naast de VZF te organiseren, maar dat de raad van bestuur van de VZF toeziet op de totale werking, dus alle disciplines, van de organisatie. Dat verhindert niet dat er verschillende commissies per discipline over een zekere operationele autonomie zouden beschikken. Ik denk dat dat logisch is. Je kunt in een federatie maar één bestuur hebben, maar wel verschillende commissies. Verschillende besturen binnen een federatie zou raar zijn, want hoe beheer je dan het geheel?

Het vinden van geschikte zweminfrastructuur voor de competitieve waterploegen is inderdaad niet eenvoudig. Dat heeft alles te maken met het aantal zwembaden en de drukke bezetting ervan. Laat ons ook duidelijk zijn: de exploitant moet beslissen of waterpolo wordt toegelaten. Waterpolo heeft een aanzienlijke ruimte nodig. Als je kijkt naar de verhouding van het benodigde aantal vierkante meter zwemwater per sporter, dan is dat veel groter bij waterpolo dan bij baantjeszwemmen. Het gaat niet alleen over de wedstrijden die moeten worden gehouden, maar ook over de trainingsmogelijkheden. Dat kan al eens voor problemen zorgen.

Zoals u weet ben ik wel volop bezig met de inhaaloperatie infrastructuur, ook voor zwembaden. De eerste twee oproepen zijn zelfs specifiek voor zwembaden. We hebben een beweegbare bodem niet als criterium gezet en ik ga dat ook niet doen, maar het is wel een subsidieerbare kost. De kostprijs van een beweegbare bodem wordt meegerekend en is subsidieerbaar.

Jullie weten heel goed dat mijn sportinfrastructuurbeleid en het decreet bottom-up werkt via een faciliterende rol. De vraag en het initiatief moeten dus van onderuit komen. Waar er vraag is voor een zwembad dat geschikt is voor waterpolo, zal er zeker een grote nood zijn. Ik ga vanuit Vlaanderen niet bepalen waar dat moet komen, dat is aan de sector zelf. Die bottom-upbenadering wil ik blijven behouden. Uiteraard kan de sector dat doen mede op initiatief van de lokale beleidsmakers.

Collega Moyaers, zoals iedereen wel weet, is het nieuwe decreet op de georganiseerde sportsector een rationalisatie en een optimalisatie van het federatielandschap. U herinnert zich welke gesprekken er zijn gevoerd en welke fusies er daardoor zijn gebeurd.

Daardoor is de versnippering serieus teruggedrongen. Ik loop niet echt warm voor een nieuw splitsingsverhaal. De VZF was bovendien duidelijk toen we haar contacteerden: waterpolo is en blijft een onderdeel van haar werking, dit onder andere conform de internationale sportstructuren. De roep om onafhankelijkheid wordt niet gedragen binnen de VZF. Meer nog, de federatie wil op alle mogelijke manieren jongeren die waterpolo willen spelen, alle kansen geven. Indien waterpolo niet langer onder de VZF zou ressorteren en als ze toch onafhankelijk zouden worden, dan kan waterpolo volgens het huidige decreet dat we hebben goedgekeurd, niet worden gesubsidieerd als unisportfederatie, want dan voldoet het niet aan de regels ervan. Dat kan ook niet vanwege het feit dat waterpolo ook internationaal onder zwemmen zit. Bovendien verliezen ze hun link met het internationale en zouden ze ook niet meer aan internationale competities kunnen deelnemen. Als ze dat zouden willen doen, dan zou dat serieuze consequenties hebben.

Ik kom tot de drie vragen van collega Anseeuw. Uit de contacten die we hadden met de VZF, heeft ze mij duidelijk gemaakt dat er momenteel onderhandelingen zijn tussen de Vlaamse en Franstalige liga's en dat het niet de bedoeling van de VZF is om niet verder te participeren aan nationale of internationale wedstrijden. Momenteel voldoet de VZF aan alle gestelde eisen van het decreet voor het aanbod van a tot z. Het ligt niet in haar takenpakket om voor de basiswerking aan internationale wedstrijden te participeren, conform het decreet van de georganiseerde sport. Wel moet een aanbod van recreatief tot hoogwaardig competitief niveau aangeboden worden. Voor de interpretaties over topsport verwijs ik naar de inleiding van mijn antwoord.

De VZF draagt natuurlijk een belangrijke verantwoordelijkheid binnen de KBZB. U zei het zelf, het is een van de drie leden. De samenwerkingsovereenkomst bewaakt de onafhankelijke werking van de VZF ten opzichte van de KBZB. Het is belangrijk dat zij onafhankelijk kunnen en moeten werken zodat autonomie en een eigen basiswerking kan worden uitgebouwd door de VZF, conform het decreet. De samenwerkingsovereenkomst bepaalt echter niet welke rol de VZF moet opnemen in de KBZB. Voor internationale wedstrijden bestaat er de beleidsfocus topsport, waarvoor de sportfederaties al dan niet conform een aparte afsprakennota topsport, financiële ondersteuning kunnen ontvangen. Dat moet dan wel passen binnen de strategie die wordt uitgetekend binnen ons topsportactieplan Vlaanderen.

Dan kom ik bij de laatste vraag, waar ik een vrij lang antwoord op heb. Ik overweeg geen sancties tegen de VZF, aangezien die federatie vandaag aan de voorwaarden voldoet. Ik wil ook duiden dat de VZF zich de voorbije twee jaar intensief heeft beziggehouden met de ondersteuning en de begeleiding van het waterpolo. Ik verwees bij de vragen van de heer Moyaers reeds naar de waterpolocommissie en naar de promotionele sporttechnische initiatieven van de VZF inzake waterpolo. Zo hebben ze ook een belangrijke rol gespeeld in de zoektocht naar oplossingen voor het samen sporten van jongens en meisjes en in de organisatie van specifieke jongens- en meisjescompetities.

In 2018 plant de VZF om binnen de Vlaamse Trainersschool een cursus initiator waterpolo te organiseren. Dat is belangrijk om de startende spelers nog beter te kunnen begeleiden. Een sportfederatie moet bovendien beoordeeld worden op haar totale werking en kan niet zomaar worden afgerekend op een van de disciplines, al blijft het natuurlijk wel de verantwoordelijkheid van een sportfederatie om een passend antwoord te hebben voor de bij haar aangesloten en ingeschreven leden. Het zou natuurlijk waardevol zijn mocht dit positief engagement voor het waterpolo ook worden gevolgd op Belgisch koepelfederatieniveau.

Ik wil tot slot nog meegeven dat ik via Sport Vlaanderen onmiddellijk contact heb laten opnemen met de VZF na de berichten over het ontslag van de waterpolocommissie op nationaal niveau, om hun hierover de nodige duiding te vragen.

Hieruit blijkt dat de VZF het bestaan van een aparte waterpolocommissie met een zekere operationele autonomie steunt, maar dat een apart waterpolobestuur naast het bestuur van de KBZB niet wenselijk is. Een vzw wordt trouwens het best bestuurd door een raad van bestuur die alle strategische en financiële beslissingen overziet. Ik vind dat ook redelijk logisch en het is een onderdeel van goed bestuur van een organisatie.

Ondertussen heeft de VZF de clubs op 24 februari uitgenodigd op een infomoment om de stand van zaken te verduidelijken. Die uitnodiging is er gekomen op expliciete vraag van de clubs zelf, als ik goed ben ingelicht. Momenteel heeft de VZF er reeds voor gezorgd dat de waterpolowerking van het huidige en volgende seizoen niet gehypothekeerd zal worden. Noch bestuurlijk noch operationeel zal er een vacuüm ontstaan voor waterpolo.

Zoals ik in het decreet op de georganiseerde sport gezorgd heb voor een kwaliteitsvoller aanbod via rationalisatie, vind ik een afsplitsing van waterpolo geen oplossing. Het is wel belangrijk dat er een open en democratisch overlegmodel binnen de federatie zou zijn.

Soms is het een voordeel als een vraag om uitleg wordt uitgesteld. We hebben deze week nog contact opgenomen omdat ik u de laatste stand van zaken wou meegeven over de situatie. De VZF geeft toe dat haar aandacht voor waterpolo in het verleden beter kon. Intussen heeft ze toch verschillende initiatieven opgestart. De VZF werkt op dit ogenblik aan een concreet meerjarenplan voor waterpolo. Intussen werd er bij de KBZB een interim-Directiecomité Waterpolo aangesteld. Na een eerste overleg met dit directiecomité werden alle budgetten om de werking van de drie nationale ploegen te verzekeren, besproken en goedgekeurd. Het betreft hier de heren- en damesteams senioren en de U17 heren. Na alle negatieve berichten is dit toch positiever nieuws. We zien dat het internationaal gebeuren stand kan houden.

De voorzitter: De heer Anseeuw heeft het woord.

Björn Anseeuw (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb heel goed geluisterd en vooral over het einde ben ik heel erg tevreden, namelijk het feit dat de VZF zelf erkent dat er in het verleden stiefmoederlijk is omgegaan met de waterpolosport, ook binnen die Vlaamse Zwemfederatie. Ik vind het heel positief dat dat eindelijk wordt erkend. Ik hoop dat het ook een start is van een nieuw elan voor de waterpolosport onder de koepel van de VZF.

Voor het goede begrip: ik heb nooit gepleit voor een aparte waterpolobond of dergelijke. Ik heb alleen vastgesteld dat wanneer de vraag werd gesteld binnen het Belgisch Directiecomité om dit te mogen onderzoeken, men onmiddellijk – als ware het een precaire vergunning – de hele werking van dat Directiecomité Waterpolo heeft geschrapt. Ik vind dat kwalijk.

Binnen de VZF is er een aparte waterpolocommissie, die met enige autonomie haar ding mag doen voor de waterpolosport, en dat is goed. Ik stel alleen vast dat het ook in het verleden in die waterpolocommissie op Vlaams niveau een komen en gaan was van mensen die vrij snel gedesillusioneerd waren omdat ze niet konden doen wat nodig was voor de waterpolosport. De VZF erkent nu ook dat er in het verleden fouten zijn gemaakt. Het is goed dat dit inzicht is gekomen, maar het is altijd zoeken – of het binnen een Belgische bond is of een Vlaamse federatie – naar een goede manier van werken die voor de toekomst meer perspectief kan bieden.

Als er steeds een zwaard van Damocles boven het hoofd hangt van de waterpolocommissie of van het Directiecomité Waterpolo binnen een Belgische bond, dan is dat geen manier van werken. Zo gaat het niet. We moeten daar vanaf. Het is belangrijk dat er binnen de VZF wordt toegezien op de manier van besturen en op hoe de Zwemfederatie wordt gestructureerd zodat er op een ernstige manier aan de toekomst van de verschillende sporten binnen de Vlaamse Zwemfederatie kan worden gewerkt. Dat is een heel belangrijk werkpunt. Het blijft trekken en duwen en de VZF heeft dat ook toegegeven.

U hebt gezegd dat de clubs zijn uitgenodigd, maar dat was wel nadat ze samen een brief hadden geschreven naar de VZF om te zeggen dat het zo niet verder gaat en dat ze overleg willen met zicht op de toekomst, over wat ze nog kunnen verwachten. Er is nog altijd heel veel onduidelijkheid.

U hebt vernomen dat de VZF de continuïteit verzekert voor dit en volgend seizoen en voor de operationele werking van de competities. Dat is heel erg goed nieuws, maar binnen de clubs is er nog altijd heel veel onduidelijkheid. Dit is geen manier van werken. De clubs moeten hun volgende seizoenen kunnen voorbereiden.

Een ander voorbeeld is de hele saga omtrent het gemengd waterpolo. Die is alleen maar opgelost doordat op een bepaald ogenblik alle clubs aan de Belgische Zwembond hebben gezegd dat ze het zich niet zouden aantrekken, reglement of niet, en dat ze de meisjes zouden laten spelen. Dat is natuurlijk geen toekomstgerichte werking en geen positieve manier van samenwerken. Ik geef de clubs 100 procent gelijk dat ze het op die manier hebben gedaan, want ze hadden geen andere keuze, maar ik hoop toch dat er niet alleen binnen de Belgische Zwembond maar ook binnen de Vlaamse Zwemfederatie op een constructieve manier kan worden gewerkt en dat kleinere zwemsporten zoals waterpolo maar ook schoonspringen niet stiefmoederlijk worden behandeld. Ze mogen niet in een hoekje worden geduwd. Neen, het zijn volwaardige sporten.

Meer nog, we hebben heel veel talent in huis. Een paar weken geleden heeft de U15 een heel goed en zwaar bezet internationaal tornooi in Eindhoven gewonnen. De club in mijn eigen stad heeft gewonnen van de Noord-Franse kampioen, ook in U15. Die Noord-Fransen trainen elke dag, de Oostendenaars trainen driemaal per week, maar ze hebben die Fransen wel afgedroogd. Daarmee wil ik zeggen dat er heel veel talent is in Vlaanderen en dat we dat moeten benutten. Ook al is het een kleinere sport, het blijft een olympische sport. Die jonge spelers moeten kansen krijgen, ook om het hoogste niveau te halen, want ze hebben al bewezen wat ze in hun mars hebben.

Ik hoop dat de manier waarop er wordt bestuurd en de manier waarop er wordt gewerkt binnen de VZF, een flink stuk professioneler kan dan nu het geval is. Minister, welke hefboomen zijn er om erop toe te zien dat dit op een ordentelijke manier gebeurt? Soms is het niet meer dan georganiseerd amateurisme, en daar moeten we definitief afscheid van kunnen nemen.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Het is niet zo gemakkelijk om daar nog iets aan toe te voegen. *(Gelach)*

Aan mij is zeker geen groot waterpolotalent verloren gegaan. Buiten ergens eens in een of ander zwembad op vakantie, heb ik nooit waterpolo gespeeld. Dat neemt niet weg dat er in Vlaanderen wel degelijk heel veel talent is. Een heel grote groep jongens en meisjes en volwassen dames en heren geven zich vol overgave voor de sport. Er zit wel degelijk heel veel aanstormend talent tussen.

Ik heb u heel veel positieve noten horen geven. Daaruit blijkt dat het water niet overal even diep blijft. Het nieuwe decreet op de georganiseerde sportsector legt uniesportfederaties op een totaalaanbod van competitieve tot recreatieve sportbeoefening te organiseren. Ik heb u horen zeggen dat er een open en democratisch overlegorgaan zal komen. Dat is een positief signaal, maar toch blijf ik met de gedachte zitten dat de Vlaamse Zwemfederatie een eigen interpretatie geeft aan de invulling van het sportaanbod van a tot z. We moeten daarover waken.

Ik hoor dat we maar een van de drie stemgerechtigden hebben binnen de KBZB, dat we daar maar één plaatsje hebben. Vanuit de VZF is het misschien toch interessant om na te denken of ze daar niet meerdere mensen voor kan inzetten, waardoor ook kleinere takken van de zwemsport vertegenwoordigd kunnen zijn.

Mensen betalen lidgeld. Als daarvan maar 20 tot 25 procent terugvloeit naar de waterpolosport zelf, dan is dat veel te weinig. Moet er niet worden gekeken in welke mate de lidgelden beter kunnen terugvloeien om de waterpolosport sterker te maken?

Ik vind het jammer dat als de directeur Waterpolo binnen de KBZB, Fabrice Weise, het probleem aankaart in de media, het gevolg is dat hij op dit moment geen directeur meer is en aan de deur is gezet. Dat geeft een zeer wrang gevoel.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Wat er is gebeurd, is zonder twijfel geen voorbeeld van hoe er moet worden gewerkt.

Ik heb het gevoel dat men het hier en daar toch heeft begrepen. Er wordt gesproken over een meerjarenprogramma Waterpolo binnen de VZF. Dat is een positief signaal. Het feit dat men zegt dat men mee wil investeren in de Vlaamse trainersschool om een cursus omtrent waterpolo te organiseren, is een positief signaal. Laat ons dat zeker onthouden. We moeten altijd zoeken naar de goede zaak.

U vraagt beiden of ik een hefboom heb. Ja, die is er in het decreet met de code-Muyters of de code good governance. Mijnheer Moyaers, u had een vraag over de terugvloeiing van het lidgeld. De essentiële elementen zijn transparantie en betrokkenheid van de leden. Als ik jullie bezig hoor, dan is daar nog veel verbetering mogelijk. Maar we hebben de hefbomen via de code good governance, die in het decreet is opgenomen en die stelselmatig zal worden opgevolgd.

U herinnert het zich wellicht dat er dingen zijn die ofwel ja ofwel neen zijn. Is er een jaarplan? Is er een financieel plan? Er zijn ook bepaalde gradaties. Betrokkenheid, transparantie en een eigen audit zijn drie elementen die daar fundamenteel in zijn en ons de hefbomen bieden om vanuit Sport Vlaanderen die zaken verder op te volgen.

De voorzitter: De heer Anseeuw heeft het woord.

Björn Anseeuw (N-VA): Minister, ik dank u voor uw bijkomend antwoord. Het is belangrijk dat die transparantie en die betrokkenheid er komen, want die zijn ondermaats binnen de VZF. Zoals u zelf aangeeft, is het heel erg goed dat dit eindelijk wordt erkend binnen de zwemfederatie zelf.

Wat betreft de code-Muyters, die betrekking heeft op good governance, is het belangrijk dat dit zeer nauwgezet wordt opgevolgd. Ik garandeer u van mijn kant dat ik u daar heel graag bij help als het gaat over de VZF.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Waterpolo blijft een kleinere sport, maar het was wel de eerste olympische ploegsport en ons land heeft daar behoorlijk goed gescoord. Het zou dus zonde zijn als we het aanstormend talent zouden afbreken.

Ik heb u daarnet horen zeggen dat de mensen van de waterpolosport en de VZF openstaan voor dialoog en dat u daarin een hefboom wilt zijn. Ik kan dit alleen maar aanmoedigen. Als we daartoe iets kunnen bijdragen vanuit onze parlementaire taken, dan doen we dat graag.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Lode Ceyssens aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het onderhoud van mountainbike- en ruiternetwerken – 886 (2017-2018)

VRAAG OM UITLEG van Marius Meremans aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het onderhoud van mountainbike- en ruiterroutes sinds de overdracht van provinciale bevoegdheden – 917 (2017-2018)

Voorzitter: de heer Joris Poschet

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

Lode Ceyssens (CD&V): Minister, mijn Limburgse collega Bert Moyaers zei me daarnet dat hij verwonderd was mij te zien in de commissie Sport. Ik denk dat ik dringend iets moet doen aan mijn sportief imago. (*Gelach*)

Ik ben alleszins blij dat ik hier nog eens een vraag aan u mag komen stellen, minister, want dat is geleden van 2015. Dat ging toen over net hetzelfde thema als waarvoor ik vandaag terugkom. Ik heb u toen vragen gesteld en we hebben met elkaar van mening verschild over de mountainbikeroutes en de ruiterroutes. Er was toen een discussie over de overdracht van de mountainbike- en ruiterroutes naar Vlaanderen.

Ik heb er toen op gewezen dat in Limburg, die op dat vlak marktleider is en terecht, – wie niet weet waarom dat terecht is, moet het maar eens bezoeken – het fietsroutenetwerk, het mountainbikenetwerk en het ruiternetwerk samen werden onderhouden door de provincie. Ineens gingen twee van die drie netwerken naar Vlaanderen, wat de efficiëntie niet echt ten goede komt. Ik vroeg u waarom precies die twee. U hebt toen gezegd dat sport geen provinciale bevoegdheid is en dat dit naar Vlaanderen kwam. Dat was terecht. Ik wil er absoluut niet over discussiëren. We hebben toen wel een tijdje van gedachten gewisseld waarom mountainbiken en ruitersport zijn en geen recreatie, maar fietsen wel. We verschilden daarover van mening, maar die discussie is gevoerd. De mountainbike- en ruiterroutes werden overgeheveld naar Vlaanderen.

In het verleden konden die routes heel efficiënt samen worden onderhouden. Ik heb u toen gevraagd om erover te waken dat ze efficiënt onderhouden zouden blijven worden. U hebt daar toen uw engagement voor gegeven.

Minister, ik was dan ook redelijk verbaasd toen ik een brief die op 21 december 2017 was vertrokken, ontving op het gemeentehuis. Daarin stond dat vanaf 1 januari 2018 de gemeentes verantwoordelijk zijn voor het onderhoud van de mountainbikeroutes. Ik kan eerlijk gezegd niet meer volgen. Dat Sport een Vlaamse bevoegdheid is, daar valt niet aan te tornen. Dat is afgesproken en staat in het regeerakkoord. Ik wil daar, voor alle duidelijkheid, dus niet op terugkomen. Is mountainbiken recreatie of sport? Is fietsen recreatie of sport? Ruitersport staat waarschijnlijk nog het verst van sportbeoefening af, maar goed, die keuzes zijn gemaakt. Ik heb toen gevraagd om de efficiëntie in de gaten te houden. Nu stel ik vast dat nadat Vlaanderen dit naar zich toe heeft getrokken, de gemeentes het maar moeten doen.

Minister, waarom haalt u de routes weg bij de provincie om daarna aan de gemeentes te vragen om ze te onderhouden? Erkent u de inefficiëntie van deze manier van aanpak? Wat gaat u doen om deze absurditeit op te lossen?

De voorzitter: De heer Meremans heeft het woord.

Marius Meremans (N-VA): Minister, ik ben geen ruiter, maar wel een amateur-mountainbiker, hoewel ik toch heb ingezien dat technische rijvaardigheden er een essentieel onderdeel van uitmaken. Op dat gebied is er nog veel progressie mogelijk.

Sinds 1 januari 2018 behoort Sport niet meer tot de provinciale bevoegdheden. Uit een artikel dat op 19 januari in Het Belang van Limburg verscheen, blijkt dat er nog wat vragen zijn over het eerstelijnsonderhoud van de mountainbike- en ruiterroutes op het grondgebied Limburg. Tot vorig jaar stuurde de provincie Limburg een onderhoudsploeg voor deze routes. Nu zouden de Limburgse gemeenten zelf de kosten moeten dragen. Het provinciebestuur schat de kosten op zo'n 20.000 euro per jaar. In de andere provincies stonden de lokale besturen voordien reeds in voor het onderhoud van die routes.

Het prachtig fietsroutenetwerk van de provincie Limburg blijft wel onder de bevoegdheid van het provinciebestuur omdat dat tot het domein Toerisme en Recreatie behoort. Er zijn bovendien overlappingsen tussen het fietsroutenetwerk en de mountainbikeroutes, waardoor het niet volledig duidelijk zou zijn wie nu instaat voor het onderhoud van welke stukken van de routes. Er zou op Vlaams niveau bekeken worden welke overgangsmaatregelen er mogelijk zijn met betrekking tot het onderhoud van de verschillende routes.

Minister, kunt u meer toelichting geven bij de verdeling van het onderhoud van de verschillende routes? Wie staat er in voor het onderhoud van de fietsroutes, de mountainbikeroutes en de ruiterroutes? Is er in overgangsmaatregelen voorzien voor de provincie Limburg? Zijn er vanuit de andere provincies vragen gekomen omtrent het onderhoud van de verschillende routes?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik ben al heel blij te horen dat niemand in vraag stelt dat deze bevoegdheid is overgekomen. Dat is ook logisch, want u hebt zelf in het parlement de overgang goedgekeurd op 9 november 2016. Dat het effectief tot de Vlaamse bevoegdheid behoort, is geen voorwerp meer van discussie. Het is aan mij om uit te voeren wat u beslist.

Samen met de provincies werd voor elke taak een vernieuwd uniform Vlaams sportbeleid voorbereid via verschillende werkgroepen. In het hele transitieproces was het steeds de bedoeling om te komen tot een uniform Vlaams beleid, wat betreft bijvoorbeeld G-sport en evenementen. Welke evenementen worden er gesteund en welke niet? Het kon niet meer zoals het in het verleden dat er bijvoorbeeld voor evenementen in Limburg geen ondersteuning was, maar in de andere provincies wel.

Bij G-sport was dat overigens hetzelfde. G-sport in Limburg wordt beperkt ondersteund, in Antwerpen is dat zeer sterk uitgebouwd. Qua infrastructuur is er beperkte ondersteuning in Limburg. Elders is dat veel meer ondersteund. De bedoeling was een uniform beleid te hebben en ook voor de ontwikkeling van die routes tot een uniform beleid te komen.

In de werkgroep hebben we dat allemaal behandeld. Collega Ceyssens, over het onderhoud van de mountainbikeroutes en -netwerken was er weinig discussie. Dat is ook logisch, omdat er een Vlaamse richtlijn beleid is geweest. De Vlaamse richtlijn zei dat het onderhouden van de mountainbikeroutes de taak was van de gemeente. Al van in 2012 was dat de richtlijn.

Wat is de taakstelling vanaf 1 januari 2018 voor de verschillende routes? De fietsroutes en de fietsknooppunten werden gecatalogeerd als toeristische activiteiten. De bevoegdheden bleven bij de provinciale toeristische dienst en de overheveling heeft dus geen invloed op deze taken van de provincie.

Voor de ruiterspaden, de mountainbikeroutes en de loopomlopen is het algemeen principe voor de taakverdeling als volgt: Sport Vlaanderen staat in voor de coördinatie en de ontwikkeling van nieuwe routes en nieuwe netwerken samen met lokale partners. Sport Vlaanderen zorgt verder voor de nodige beleidsmatige, organisatorische en dienstverlenende ondersteuning, zoals instaan voor materiaal, de palen, de wegwijzerbordjes, de startpanelen, de netwerkborden, de connectieborden, de kaartontwikkelingen en de lay-out. Ze voeren ook de promotie en staan in voor de promotieflyers, de routebeschrijvingskaarten, de website en de appontwikkelingen, en dat doen ze samen met RouteYou. Ze coördineren en volgen de kwaliteitscontrole op. Ze zetten het netwerk van peters met vrijwilligers op, probleemrapporteringssystemen en online toertochtkalenders. Dat zijn zaken die Vlaanderen heeft ontwikkeld of verder zal ontwikkelen.

De lokale besturen moeten dan instaan voor het plaatsen en onderhouden van de bewegwijzering en het onderhoud van de paden, wat volgens die richtlijn eigenlijk al moest gebeuren. Het is een heel efficiënte en logische manier van werken. Het onderhoud kan lokaal gebeuren met een beperkte verplaatsing en met kennis van de lokale situatie. Een mobiele ploeg die vanuit Vlaanderen elke provincie zou rondrijden, lijkt veel minder efficiënt.

Wat de vragen uit andere provincies betreft en de overgangsmaatregelen voor Limburg, hebben noch ik, noch mijn administratie vragen ontvangen vanuit andere provincies dan Limburg over het onderhoud van de route. De andere gemeenten deden het al, het is dan ook logisch dat de andere gemeenten uit die provincie met vragen daarover komen.

Voor het onderhoud van de mountainbikeroutes is er nog wel een uitzondering in West-Vlaanderen. Daar blijft de provinciale toeristische dienst Westtoer een deel van het onderhoud op zich nemen met eigen middelen. Dat is het resultaat van de gevoerde onderhandelingen in het kader van de verevening.

Er zijn geen concrete overgangsmaatregelen gepland voor de provincie Limburg. Ik verklaar hierna waarom dat ook niet nodig is. De provincie Limburg nam destijds eenzijdig de beleidskeuze om vanaf 2012 de gemeenten volledig te ontlasten van het onderhoud van de mountainbikeroutes en -netwerken, wat een afwijking was van het Vlaams richtlijnenkader.

Het uitgangspunt bij de verevening was de BBC en de jaarrekening 2014 van de provincies. Voor Sport is bekeken welke uitgave er onder Sport werden gedaan en welk personeel werkzaam was bij de sportdienst. De middelen en het personeel voor een onderhoudsploeg stonden niet onder Sport, maar onder Mobiliteit. Omdat de hoofdtaak, met name het onderhoud van de fietsknooppunten, bij de provincie bleef, is het gros van dat budget ook voor de mobiele ploeg bij de provincie gebleven.

Vanuit Limburg is er 15.000 euro overgemaakt voor de taak, voor het onderhoud en voor alles wat de routes betreft. Als ik die 15.000 euro voor Limburg vergelijk met de middelen die door andere provincies zijn overgemaakt voor de routes, dan hebben de andere provincies 9500 euro, 30.400 euro, 18.737 euro en 10.582 euro overgemaakt. Als u dan weet dat Limburg de marktleider is, dan zit die 15.000 euro bij dezelfde hoegrootheid van middelen die zijn overgemaakt voor de routes door de andere provincies. Met dat geld gaan wij de taken uitvoeren die we hebben overgenomen van de andere provincies en de provincie Limburg. Dat zijn de coördinerende taken die ik daarnet heb beschreven. Die 15.000 euro is in dezelfde grootteorde als de andere provincies. Voor het onderhoud als dusdanig hebben wij de middelen en ook de mensen niet gekregen.

Ik kan dus alleen maar vaststellen dat de provincie Limburg de gemeenten heeft ontlast, maar de middelen daarvoor niet heeft overgeheveld. De taak is zoals die

overal is voor de gemeente, en zoals die is gepland in de richtlijn. De overgedragen middelen zullen dus worden ingezet, alles bij elkaar 84.000 euro, voor de rol die ik heb beschreven voor heel dit netwerk.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

Lode Ceyssens (CD&V): Minister, de brief die we hebben ontvangen, gaat volgens mij alleen over de mountainbikeroutes. Wat dan met de ruiterroutes? Worden die wel nog door Vlaanderen onderhouden? Op sommige plaatsen liggen die naast elkaar. Dat zou betekenen dat de gemeente, de provincie en Vlaanderen daar passeren. Dat lijkt me niet echt efficiënt.

Ik frons de wenkbrauwen als ik hoor dat in West-Vlaanderen een mountainbikeroute wel provinciale bevoegdheid kan blijven omdat het als een toeristische route wordt bekeken. Laat dat nu net de discussie zijn waarover we het de vorige keer hebben gehad: de interpretatie van wat is nu sport, wat is recreatie en wat is toerisme? Daar gaat het hier over.

Nogmaals, in alle duidelijkheid, ik zeg niet dat de sportbevoegdheden niet volledig naar Vlaanderen moeten komen. Daar is geen discussie over, dat is afgesproken in het regeerakkoord. De vraag is: gaat het hier werkelijk over sport? Vorige keer hebt u gezegd: 'mountainbike en ruiter, voor mij wel'. Nu hoor ik wel dat mountainbiken in West-Vlaanderen een toeristische aangelegenheid is.

In Limburg komen er ook heel veel toeristen onthaasten. Ofwel brengen ze de fiets of de mountainbike mee, ofwel brengen ze hun paard of een koets mee, om op een iets avontuurlijker manier te onthaasten. Wat met de ruiterroutes? Waarom kan die uitzondering voor de toeristische mountainbikeroute wel in West-Vlaanderen en niet in Limburg?

Marius Meremans (N-VA): Ik heb ook mijn wenkbrauwen gefronst, maar dan toch bij iets anders. Van wat er vanuit de provincies is overgegaan naar Vlaanderen voor bovenlokale sportevenementen, regiowerking, bovenlokale sportinfrastructuur, G-sport enzovoort, zal Limburg ook meer kunnen profiteren dan voorheen. Als ik een Limburger was, dan zou ik zeggen: toppie, geweldig. Er gaat in Limburg dus meer voor sport gebeuren dankzij de overheveling naar Vlaanderen. Dat lijkt me dan mooi.

Minister, in Limburg was er een onderhoudsploeg gepland, maar die zat dus niet onder het departement Sport, wel onder Mobiliteit. Er is een overheveling van middelen naar Vlaanderen voor Sport, maar het geld voor onderhoud zat er dus niet in. Gedeputeerde Vandenhove zegt dat Vlaanderen zich niet aan de afspraak houdt, dat het niet de gemeenten zijn die moeten betalen. Ik stel een retorische vraag: moeten de gemeenten dan een brief schrijven aan de andere gedeputeerde – ik heb zijn naam opgezocht, Jean-Paul Peuskens –, van Mobiliteit, want die heeft de centen wel voor dat onderhoud? Ik zal nu eens stout zijn: houdt de provincie Limburg geld achter voor de gemeenten voor het onderhoud?

Als er een onderhoudsploeg was gepland – dat zit bij het departement Mobiliteit, niet bij Sport –, dan is het wel handig om dat over te hevelen. Het is eigenlijk geld voor het onderhoud van de mountainbikeroutes. Zal de heer Vandenhove niet naar de overkant gaan bij de heer Peuskens en vragen om zijn schuif open te trekken en die centen te geven aan de gemeenten van Limburg? Dat zou toch geweldig zijn.

De Vereniging van de Vlaamse Provincies is vorige week bij ons op bezoek geweest en heeft gezegd: 'Wij zijn uw streekmotor.' Ik heb de indruk dat provinciebesturen veeleer een motor zijn met streken. Ik zou dan ook willen vragen dat de gemeenten het recht hebben om aan de provincie te vragen: 'Geef het budget eens hier,

want wij hebben daar dus ook recht op.' Het is bizar dat het onderhoud van mountainbikeroutes blijkbaar niet mee zou zijn overgekomen naar de Vlaamse overheid.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Collega Meremans, ik had dat gevoel ook. Vandaar dat ik zei dat die 15.000 euro in dezelfde lijn zit als de rest die is overgedragen. Vanuit de provincie Limburg is 500.000 euro voor Sport overgekomen naar Vlaanderen. In het totaal is er van alle provincies 7,2 miljoen euro overgekomen. Dat bewijst dat er een beperkte werking voor Sport was in Limburg, voor G-sport, voor evenementenondersteuning en voor bovenlokale infrastructuur. Doordat dat nu voor iedereen hetzelfde zal zijn, zal die 7,2 miljoen euro gelijk worden verdeeld in functie van de evenementen die worden georganiseerd.

Uw idee dat alles bij elkaar Limburg gaat winnen bij de overdracht, is juist omdat ze een relatief beperkte sportactiviteit ondersteunden. Dat is de bluts met de buil. Bij Cultuur is het misschien weer iets anders. Voor het onderhoud van de paden is het ook iets anders, want daar doet Limburg het anders dan was afgesproken op het Vlaamse niveau. De gemeenten krijgen wat minder, maar in totaal zal de provincie Limburg erbij winnen door het gemeenschappelijk beleid.

Mijnheer Ceyssens, het onderhoud van alle routes is voor het lokale niveau. Als het in die brief enkel over mountainbikeroutes gaat, zal ik nog eens navragen waarom het alleen daarover gaat. Voor zover ik weet, is ook het onderhoud van de ruiterroutes voor de lokale overheid. Er is dus zeker geen Vlaamse ploeg die de ruiterroutes zal onderhouden. Voor de efficiëntie lijkt mij dat ook vanzelfsprekend. Dan moeten we geen drie ploegen op pad sturen.

Bij de verevening heeft West-Vlaanderen gezegd dat ze het geld voor die routes overdragen, dat de gemeenten het onderhoud moeten doen, maar dat zij dat toch zullen opnemen: 'Jullie krijgen het geld, maar wij blijven de taken doen.' Dat is de filosofie die daarachter zit. Politiek is het overgedragen, maar zij nemen het over. Dat is wat er in West-Vlaanderen is gebeurd.

Als er een firma zegt dat ze dat gratis doet, dan is dat blijkbaar de manier waarop dat bij de verevening is afgesproken en toen ook politiek is afgeklopt. Dat is de situatie in West-Vlaanderen. Wij kregen de centen, en zij willen de taken blijven doen.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

Lode Ceyssens (CD&V): Minister, alvast bedankt voor de verduidelijking voor de ruiterroutes. Ik neem er kennis van dat we als gemeente nog meer taken naar ons toegeschoven krijgen. Nogmaals, ik heb die brief van voren naar achter en van achter naar voren gelezen en ik lees alleen: 'mountainbikeroutes'. Daarover moet dan toch nog enige verduidelijking komen.

De vragen aan de gedeputeerden moeten in de provincieraden worden bekeken. Ik dacht dat die middelen voor het fietsroutenetwerk onder Mobiliteit zouden zitten. Dat lijkt me logisch. Dat was precies de kracht van het hele verhaal in Limburg. Die routes liggen echt niet ver van elkaar, op sommige plaatsen liggen ze zelfs naast elkaar en ze konden gelijktijdig worden onderhouden.

Minister, als die centen van Mobiliteit naar Vlaanderen waren gekomen, dan mocht Limburg dat wel verder blijven onderhouden. Ik heb het alleszins nooit zo begrepen dat er een mogelijkheid was om het wel zelf te blijven onderhouden. Ik had begrepen dat, omdat het Sport was, men het moest afstaan aan Vlaanderen. Voor mij is dat een nieuw element, waarover ik mij verder eens zal bevragen.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld

**VRAAG OM UITLEG van Bert Moyaers aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de toekomst van de circuits voor de rallysport en inzonderheid het circuit Duivelsberg in Maasmechelen
– 958 (2017-2018)**

Voorzitter: de heer Joris Poschet

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Minister, op 29 december 2017 werd door de Vlaamse Regering op uw voorstel samen met uw collega-ministers Weyts en Schauvliege de conceptnota 'Zoektocht naar motorcrossterreinen' goedgekeurd. In die conceptnota stuurt de Vlaamse Regering haar werkwijze voor de zoektocht naar nieuwe terreinen voor geluidsproducerende motorcross bij en zal ze voortaan inzetten op een vraaggerichte benadering, waarin de voorstellen die worden gepresenteerd elk op hun merites zullen worden beoordeeld.

Het is absoluut goed dat er blijvend actief wordt nagedacht over hoe we de motorsport kunnen laten voortbestaan, maar tegelijkertijd ook een oplossing wensen te bieden voor problemen als geluidsoverlast en de strijdigheid met natuurregeling.

Dat brengt me dan ook naadloos bij de grote broer rallysport. Nu de start van het seizoen van het Belgisch kampioenschap rallycross nadert, is er enigszins euforie: met zeven wedstrijden op vijf circuits oogt dat gevarieerder dan wat we de laatste jaren gewoon zijn. Bovendien liggen drie van die circuits in eigen land, en dat is al van 1995 geleden. Ik mocht toen zelfs nog niet met de auto rijden.

Maar hoelang dit sprookje nog mag blijven duren, is een andere kwestie. Het rallycrosscircuit Duivelsberg in Maasmechelen heeft een milieuvergunning tot 21 oktober 2019. Doordat dit terrein in bijzonder kwetsbaar gebied ligt, kan er na het vervallen van die vergunning enkel nog natuur komen als nieuwe bestemming. Daar laat ook het voorontwerp ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) 'Enclaves Hoge Kempen' geen twijfel over bestaan, met de passage "een hervergunning van het terrein is niet aangewezen gezien de ligging in habitatrichtlijngebied". Na het verlopen van de huidige milieuvergunningen dient het terrein te worden gesaneerd in functie van het herstel van de open ruimte.

Er zijn in het verleden door het provinciebestuur verschillende pistes onderzocht voor herlokalisatie van het circuit, maar die zijn allemaal op niets uitgedraaid. Er is echter nog een sprankeltje hoop: de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening (SARO) is van oordeel dat de Vlaamse overheid een volwaardig alternatief dient uit te werken voor de herlokalisatie van het rallycrosscircuit Duivelsberg, conform de engagementen in het masterplan 'Nationaal Park Hoge Kempen 2002'.

Minister, kan uw conceptnota 'Zoektocht naar motorcrossterreinen' eventueel worden uitgebreid zodat ook de rallysport hierin kan worden ondergebracht? Ziet u dan ook vanuit uw bevoegdheid – met als kapstok de hierboven vermelde conceptnota – de mogelijkheid om de zoektocht naar een nieuwe locatie voor het circuit Duivelsberg op te starten, rekening houdend met het daarbij horende maatschappelijk draagvlak?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Er is een actieve zoektocht van de Vlaamse Regering naar terreinen voor de zogenaamde hinderlijke sporten, zoals schietsporten, oplossingen voor waterski, en de rallycross, een autosport op een

gesloten circuit bestaande uit deels verhard en onverhard terrein. Sinds 2002 heeft de Vlaamse Regering ingezet op het zoeken naar al dan niet tijdelijke terreinen voor gemotoriseerde sporten. Niet alleen ikzelf, maar ook mijn voorgangers zijn daar al lang mee bezig. Militaire domeinen, industriegebieden, haventerreinen, ontginningsgebieden werden bekeken.

We moeten vaststellen dat na een zoektocht van vijftien jaar geen nieuwe trainingsmogelijkheden zijn gevonden voor gemotoriseerde sporten, en ook niet voor ander lawaaisporten, om diverse redenen: geluidsoverlast, strijdigheid met natuurregelgeving, gebrek aan lokaal draagvlak, benodigde oppervlakte, aanwezigheid van Sevesobedrijven.

We stellen vast dat er om al die redenen amper draagvlak is voor extra terreinen voor geluidsproducerende sporten en dat het daarom onmogelijk geworden is om deze nieuwe oefenterreinen te realiseren. We hebben daarom onze werkwijze bijgesteld en we zullen voortaan inzetten op een vraaggerichte benadering waarin de voorstellen die ons worden gepresenteerd, op hun merites zullen worden beoordeeld.

Uit de voorbije zoektocht blijkt dat in Vlaanderen innovatieve evoluties, zoals elektrische motoren het meest perspectief bieden. Het is belangrijk dat de sector deze evoluties aangrijpt om proactief naar oplossingen te zoeken.

Ik ben ervan overtuigd dat dit de oplossing kan zijn, ook voor nieuwe oefenterreinen. Sport Vlaanderen zal vanuit zijn rol als kenniscentrum rond sport en ruimtelijke ordening alle terreinvoorstellen die door initiatiefnemers en de sector zelf geformuleerd worden, ten volle faciliteren met het oog op potentiële realisaties.

Als u vraagt of we ook de rallysport kunnen meenemen, denk ik dat het de enige mogelijkheid is om in de toekomst nog iets te creëren.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Minister, het is positief dat de rallysport daaronder vervat kan worden. We zien tegelijk ook het nijpende probleem: de innovatie zal wellicht niet snel genoeg gaan om het probleem tegen 2019 op te lossen.

Ik heb aan minister Schauvliege gevraagd wat de stand van zaken is wat het RUP zelf betreft. Wat kunnen we nog doen om nog evenementen te laten plaatsvinden? Gaat u een uitstel verlenen en het geval per geval bekijken of er toch een rally kan plaatsvinden? Is dat een mogelijkheid? Het RUP zal dat tegen spreken en de milieuvergunning die afloopt zal ook niet verlengd worden.

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Minister, dit probleem sleept al lang aan. Iedereen is naarstig op zoek naar oplossingen. De grootste hinderpaal is volgens mij het nimbycomplex van de Vlaming, dat speelt bij veel grote projecten, maar ook omdat men denkt overlast te zullen hebben van sportmanifestaties. Minister, u bent al vijftien jaar op zoek. Ik ben in het Antwerpse al twee jaar actief, maar tevergeefs, op zoek naar motorcrosssterreinen.

We zullen wellicht tijdelijke pop-upcircuits moeten zoeken om de overlast voor een buurt tot een minimum te beperken. We hebben motorcrossers en rallysporters met naam en faam, en die moeten nu allemaal naar het buitenland om te trainen. Dat maakt de sport meer elitair, en dat kan ook niet de bedoeling zijn, denk ik.

Minister, u gaf subtiel aan dat er versnippering is in de sport. Daar mag u keihard op slaan: die versnippering in kleine federaties is een enorm probleem. Ze zien

maar niet in dat ze beter aan hetzelfde zeel zouden trekken en dan meer gewicht in de schaal zouden kunnen leggen.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

Lode Ceyssens (CD&V): Ik sluit hierbij aan, want u weet dat ik het in het verleden hierover ook al gehad heb. Het is een zeer moeilijk verhaal. Als provincieraadslid heb ik het meegemaakt hoe we ons achter het RUP gezet hebben over Waterloo, waar Stefan en Harry Everts begonnen zijn. We hebben dat met de voltallige provincieraad goedgekeurd, maar buurtbewoners, die daar nog maar vijf jaar tevoren waren komen wonen, toen het circuit daar al lang was, zijn naar de Raad van State getrokken en hebben hun slag thuisgehaald, ofschoon de oudere buurtbewoners wel begrip konden opbrengen voor het circuit. Ik ben het er dus helemaal mee eens dat het een zeer moeilijke oefening is. Het gevolg is dat er weinig aanbod is en dat we die motorcrossers uit onze bossen moeten gaan halen. Ze zoeken alternatieven die moeilijk te bestrijden zijn. Het valt niet goed te praten, maar omdat het niet anders kan, trekken ze het bos in, en dat is allesbehalve een goede ontwikkeling.

Minister, wilt u als minister van Sport maximaal blijven zoeken naar plaatsen waar ze wel nog terechtkunnen, eventueel in samenspraak met andere hinderlijke activiteiten?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik wil niets liever dan dat we dat konden. Ik moet vaststellen dat we in de voorbije acht jaar alles geprobeerd hebben. We hebben zelf de gouverneurs die opdracht gegeven. Zij zijn overal gaan zoeken. We hebben het tijdelijk gemaakt: in elk havengebied dachten we wel een onbezet stuk terrein te kunnen vinden.

We hebben met de – versnipperde – sector gesproken. Er waren er bij die er mee achter stonden. Er waren er die het nu hebben opgegeven door de te grote versnippering. Oud-vedetten zijn daar mee achter gaan staan: '5 hectarekes, meer moeten we niet hebben!' We hebben alle stappen gezet. Maar Seveso zou een probleem geven. Altijd was er iets waardoor het niet kan.

Op een bepaald moment was er in het Gentse een bedrijf dat een terrein ter beschikking stelde. Toen is de buurt gaan dwarsliggen, zoals de heer Ceyssens het daarnet in zijn voorbeeld zei, en het bedrijf heeft zijn aanbod ingetrokken. Dat heeft acht jaar miserie opgeleverd.

Mijnheer Wouters, wat hebben wij nu gedaan met betrekking tot die versnippering? We hebben de sector gevraagd om zich te verenigen en om zelf met voorstellen te komen en te proberen zelf een draagvlak te creëren door de omgeving te overtuigen. Samen met minister Weyts, die bevoegd is voor de havens, en minister Schauvliege heb ik ook in deze legislatuur alles geprobeerd. Nu zeggen we: 'Als we samen aan één zeel trekken en gaan zoeken, is er misschien nog een mogelijkheid.'

Ondertussen proberen we dit met tijdelijke plaatsen nog overeind te houden. Er zijn er nog twee voor motorcross en ook nog drie voor de rally: Arendonk, de Hoge Kempen, en nog een. Als alternatief voor de Hoge Kempen zijn we in Lommel gaan kijken. We dachten dat dat haalbaar is. Dat is niet doorgegaan vanwege de mogelijkheid van Sevesobedrijven op bedrijventerreinen. Het is en het blijft echt moeilijk om het gerealiseerd te krijgen.

Op het RUP zelf ga ik niet reageren, dat is nog niet naar de regering gekomen. De plenaire vergadering heeft vorig jaar plaatsgevonden. We zullen zien wat er

naar voren komt. Als er enige mogelijkheid is om daar op een tijdelijke of op een andere manier iets te doen, zal ik dat zeker samen met mijn collega's bekijken. Zij staan zeker niet negatief tegenover die sport, maar het blijft moeilijk.

Mijnheer Ceyssens, toen had ik beide bevoegdheden, Sport en Ruimtelijke Ordening, en zelfs dan is het niet gelukt. Het is niet omdat minister Schauvliege zou dwarsliggen dat het niet lukt, het is gewoon moeilijk.

Vanuit de kennis die er is vanuit Sport Vlaanderen blijven we, als er ideeën zijn, die mee onderzoeken. Alles wat u wilt, maar het moet nu komen vanuit de sport zelf. Dat moet die versnippering tegengaan.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.